

ΧΡΥΣΗΔΑ ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 2.000.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το παιχνίδι του νάνου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Χρυσίδα Δημουλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ελένη Σταυροπούλου

© Χρυσίδα Δημουλίδου, 2021
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Marcos Appelt, Alexandre Cappellari/Arcangel,
Milje Ivan/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2021, 40.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-3870-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.	PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
<i>Από το 1979</i>	<i>Publishers since 1979</i>
Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΡΥΣΗΔΑ
ΔΗΜΟΥΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Ένα κομμάτι ουρανού, Λιβάνης, 2007

Για παιδιά

Ο Πρασνοπασχαλιάς, Λιβάνης, 2005

Η φαντασμένη τριανταφυλλιά, Λιβάνης, 2005

Το αστεράκι που έπεσε στη γη, Λιβάνης, 2007

Η μαργαριταρένια πολιτεία, Λιβάνης, 2007

Χαρούλης, το χελιδόνι του χειμώνα, Διάπλαση, 2013

Η επίθεση της Σφήκας, Διάπλαση, 2014

Ένα ευτυχισμένο βασίλειο, Διάπλαση, 2014

Οι λαμπάδες που επαναστάτησαν, Διάπλαση, 2014

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Το σταυροδρόμι των ψυχών, 2009

Πόσο κοστίζει η βροχή;, 2010

Μερσέντες Χιλ, 2010

Ο λύκος της μοναξιάς, 2011

Οι αγγελιαφόροι του πεπρωμένου, 2011

Οι τρεις υποσχέσεις, 2012

Το σπίτι των σκιών, 2013

Το κελάρι της ντροπής, 2014

Τα δάκρυα του Θεού, 2015

Το μάτι του βοριά, 2015

Μάντεψε ποιος θα φύγει απόψε, 2015

Η γυναίκα της σοφίτας, 2015

Ο γιος της βροχής, 2015

Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα, 2016

Μην προβολείτε τη νύφη, 2016

Η σκοτεινή πλευρά του ήλιου, 2016

Το φίλι του δράκου, 2016

Χιόνι στη φωτιά, 2017

Έρωτας σε λάθος χρόνο, 2017

Άντρες; Ευχαριστώ, δε θα πάρω!, 2017

Επιστροφή στον Παράδεισο, 2017

Προδομένο φεγγάρι, 2018

Όταν τα αστέρια ραγίζουν, 2018

Οι πολυθρόνες των δράκων, 2018

Ραγισμένο είδωλο, 2020

Για παιδιά

Ο Ελληνούλης, το χάρτινο καραβάκι, 2011

Μπίονγκ, το θαρραλέο αεροπλανάκι, 2012

Το κόκκινο λεωφορείο (σε συνεργασία με τη Χριστίνα Μπαλτζή), 2020

Φέλγκα η πυγολαμπίδα, 2020

Τα μπισκοτάκια που ζωντάνεψαν, 2020

Το βιβλίο αυτό θέλω να το αφιερώσω σε όλους εκείνους τους αφανείς ήρωες που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο βρέθηκαν καθισμένοι σε αναπηρικό αμαξίδιο ή καθλωμένοι πάνω σε κρεβάτι ή με ελλιπή μέλη σώματος, υποστηριζόμενοι από τεχνητά μέλη ή οτιδήποτε άλλο κι όμως δεν το έβαλαν κάτω.

Σ' όλους εκείνους που θεώρησαν πως η ζωή τους δεν τελείωσε σε μια αναπηρία και απέδειξαν έμπρακτα πως η δύναμη της Ψυχής είναι μεγαλύτερη από τη δύναμη του σώματος.

Σε όλους εκείνους που μας κατέπληξαν με τις δυνατότητές τους και μας έκαναν να πιστέψουμε πως οι αδύναμοι ήμασταν εμείς.

Σε όλους εκείνους που έβγαλαν από μέσα τους τον γίγαντα και μας έκαναν να υποκλιθούμε μπροστά στις πράξεις τους.

Γιατί η ζωή δεν τελειώνει όσο υπάρχουν νους και καρδιά, μα, πά-νω απ' όλα, πολλή αγάπη γύρω μας.

Τα τσακισμένα ή ποδοπατημένα λουλούδια μπορούν να ανθίσουν, αρκεί να τα ποτίσεις με Αγάπη.

Στη μνήμη της πολυαγαπημένης μητέρας μου, Λίτσας Δημουλίδου, που μας άφησε στις 16 Φεβρουαρίου 2019 έπειτα από εγκεφαλικό επεισόδιο που την καθήλωσε σε ένα κρεβάτι, για δέκα και πλέον χρόνια, ανή-μπορη να αυτοεξυπηρετηθεί.

* Για τη στίξη του βιβλίου την αποκλειστική ευθύνη φέρει η συγγραφέας.

Φάκελος αστυνομικό βιβλίο και γενικότερα

Πιστεύω πως η πιο ωραία στιγμή για έναν συγγραφέα κατά τη διάρκεια της συγγραφής ενός αστυνομικού μυθιστορήματος, το οποίο είναι μυθοπλασία και εκ των πραγμάτων έχει βαθμό δυσκολίας πενταπλάσιο από κάποιο αστυνομικό, η υπόθεση του οποίου βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα, είναι η στιγμή που πρέπει να δώσει απαντήσεις σε ερωτήματα. Δηλαδή το σημείο όπου ξεκινούν οι αποκαλύψεις και οι επεξηγήσεις για το ποιος/α/ είναι ο/η «ένοχος/η» ή ποιοι/ες οι «ένοχοι» αιτιολογώντας τα κίνητρα ώστε να «κουμπώσει» σωστά η υπόθεση. Είναι το σημείο όπου, αν δε δικαιολογηθεί και το παραμικρό που υποκίνησε μια πράξη ή σκέψη ή υποψία και οι επεξηγήσεις βρίσκονται στον «αέρα», δίχως βάσεις, το βιβλίο παύει να είναι αστυνομικό, καταντά παρωδία. Κι αν δεν έχω διαβάσει τέτοιες «παρωδίες» εγχώριας και παγκόσμιας αστυνομικής μυθοπλαστικής συγγραφής, που μάλιστα κάποιες μεταφέρθηκαν στον κινηματογράφο και, δυστυχώς, κάποιοι αναγνώστες επαίνεσαν ως αριστουργήματα. Γι' αυτό επέμενα και επιμένω πως τον καλό συγγραφέα, τον κάνει ο καλός αναγνώστης. Δε γνωρίζουν όλοι να αξιολογούν βιβλία και να τους δίνουν την πραγματική θέση που τους αξίζει. Για να είναι κάποιος ικανός κριτικός, θα πρέπει να έχει

διαβάσει πολύ στη ζωή του, να είναι πραγματικός «εραστής» του βιβλίου και να έχει δείκτη ευφυΐας κάπως υψηλό, ώστε να μπορεί να διακρίνει πού αρχίζει η παρωδία, κατ' επέκταση η κοροϊδία, ενός κατά τα άλλα ευφάνταστου αστυνομικού μυθιστορήματος. Και αυτό έρχεται με τα χρόνια, με τις εμπειρίες, τη συνεχή εξάσκηση του μυαλού, την αγάπη του για τη Γνώση.

Τέλος πάντων, επανέρχομαι σ' αυτά που έλεγα. Όταν λοιπόν φθάνω στο κομβικό σημείο της αποκάλυψης και της αιτιολόγησης, ζω τις πιο δυνατές συγγραφικές στιγμές μου, καθώς βλέπω πως το βιβλίο μου έχει «κοπεί και ραφτεί» σωστά, τα κουμπιά του κουμπώνουν τέλεια και όταν φορεθεί δε θα γέρνει σαν στραβό κάδρο, δε θα περισσεύουν κουμπότρουπες. Βιβλία μπορούν να γράψουν πολλοί, αστυνομική λογοτεχνία λίγοι. Αστυνομικά που να σε ταρακουνούν, ακόμη λιγότεροι. Όμως ελάχιστοι μπορούν να γράψουν μυθοπλασία αστυνομικού, κοινωνικού, ψυχολογικού περιεχομένου, όπου να εξηγούν και να επεξηγούν τα πάντα, κάνοντας παράλληλα ψυχολογική ανάλυση των ηρώων, των πράξεών τους, εισβάλλοντας στα άδυτα του μυαλού και των ψυχών τους, αναλύοντας με λεπτομέρειες κάθε τους πράξη και σκέψη και, συγχρόνως, να παρουσιάζουν ως υποψήφιους δολοφόνους άπαντες ή κανέναν παίζοντας κρυφτούλι με την αγωνία του αναγνώστη, κάνοντάς τον να θέλει να πάει στο τέλος, να δει ποιος είναι ο ένοχος ή οι ένοχοι, να κρατιέται με κόπο να μην το κάνει και, τέλος, να δικαιώνεται η αγωνία του. Μόνο τότε θα μετρήσουν ο χρόνος και τα χρήματα που έδωσε, παίρνοντας τις απαντήσεις για κάθε του ερώτημα, με επιχειρήματα που ευσταθούν, διότι πράξεις δίχως επιχειρήματα δεν πείθουν. Και, τέλος, ο συγγραφέας, πρέπει να του προσφέρει τον ένοχο/ους καθ' όλα δομημένο/ους. Το να υποψιάζεται ένας αναγνώστης τι συμβαίνει και ποιος ευθύνεται ή να έχει τις αμφιβολίες του ή να είναι σίγουρος όμως να μην μπορεί να το αιτιολογήσει πριν διαβάσει το τέλος, είναι ένα

μαγικό παιχνίδι εξάσκησης του μυαλού που θα πρέπει να τον αφήνει πλήρως ικανοποιημένο για την επιλογή βιβλίου αυτής της κατηγορίας.

Ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που κάνει ένας συγγραφέας αστυνομικού μυθιστορήματος μυθοπλασίας, είναι να προσπαθεί να κρύψει με κάθε τρόπο τους ενόχους, να μην έχουν σχεδόν καθόλου συμμετοχή, να τους εμφανίζει από το πουθενά στο τέλος και, το χειρότερο, η αιτιολογία παρουσίας τους να μην πείθει. Είναι μία μέθοδος που ακολουθούν ορισμένοι ώστε να δημιουργηθεί εντυπωσιασμός, αδιαφορώντας για την αγανάκτηση του αναγνώστη, εκτός αν είναι άπειρος και θεωρεί πως διάβασε κάτι σπουδαίο. Τέτοια βιβλία τα θεωρώ χάσιμο χρόνου και κατανάλωση φαιάς ουσίας. Δυστυχώς έχουμε αρκετά δείγματα που προβλήθηκαν και θεωρήθηκαν αριστουργήματα επειδή διαβάστηκαν από «κακούς αναγνώστες».

Ένα από τα μεγαλύτερα λάθη που κάνει ένας αναγνώστης αστυνομικού μυθιστορήματος είναι να θεωρεί πως είναι «έξυπνος» επειδή εντόπισε εύκολα ή σχετικά εύκολα έναν δολοφόνο –κάτι που μπορεί ο συγγραφέας να το κάνει επίτηδες για δικούς του λόγους– παραγκωνίζοντας όλη τη διαδικασία πλοκής και επεξηγήσεων για τις πράξεις των ενόχων, των επιχειρημάτων και της ψυχολογικής εμβάθυνσης και ανάλυσης που οδηγούν σε ηθικά διδάγματα. Αδιαφορεί για το περιεχόμενο ενός πακέτου, κοιτάζοντας μόνο το περιτύλιγμα, θεωρώντας πως αφού ανακάλυψε τον ένοχο πριν ο δημιουργός τον αποκαλύψει, το βιβλίο δε θεωρείται «καλό» αστυνομικό.

Κάθε αναγνώστης αστυνομικού μυθοπλαστικού μυθιστορήματος, με το που μπαίνει στα σκοτεινά νερά της υπόθεσης, αρχίζει να έχει τις υποψίες του για ορισμένους ήρωες και αυτό είναι απόλυτα φυσιολογικό. Κάποιοι δεν υποψιάζονται κανένα, τους φαίνονται όλοι αθώοι και περιμένουν να δουν ποιος είναι ο ένοχος/η/οι/ες. Άλλοι υποψιάζονται μόνο συγκεκριμένα άτομα,

αφήνοντας στην άκρη εκείνους που θεωρούν πως είναι αθώοι. Μερικοί όμως υποψιάζονται τους πάντες, ακόμη κι εκείνον που κάνει τις έρευνες ενός εγκλήματος, είναι καχύποπτοι ίσως για να νιώσουν πως δεν έπεσαν έξω στις υποψίες τους, επομένως είναι ευφυείς παραβλέποντας το γεγονός ότι εφόσον η λίστα τους περιλαμβάνει άπαντες, αναμενόμενο είναι να πέσουν μέσα. Θεωρώντας εαυτούς αστυνομικά δαιμόνια, ασκούν αρνητική κριτική του τύπου «*Εύρηκα τον δολοφόνο, άρα δεν είναι καλό αστυνομικό!*». Αυτή η κατηγορία, φίλοι μου, ονομάζονται **κακοί αναγνώστες** διότι με δημόσια κριτική τους μπορεί να «θάψουν» ένα πολύ καλό βιβλίο. Από την άλλη, υπάρχουν οι αναγνώστες που δεν μπορούν να βρουν κανέναν ένοχο επειδή ο συγγραφέας τον εμφάνισε μόνο σε πέντε αράδες στην αρχή, αποκαλύπτοντάς τον στο τέλος, και ασκούν θετική κριτική του τύπου «*Δεν εύρηκα, άρα είναι καλό αστυνομικό!*». Και αυτοί ονομάζονται επίσης **κακοί αναγνώστες** διότι μπορεί με δημόσια κριτική τους να στέψουν ως αριστούργημα ένα κακό βιβλίο.

Ως πολύ παλιά αναγνώστρια, πρωτεύον ζήτημα σ' ένα αστυνομικό δεν είναι να ανακαλύψω μόνο τους ενόχους αλλά να μου αιτιολογήσει με λογικά επιχειρήματα και να μου περάσει ηθικά μηνύματα ο συγγραφέας. Γενικότερα ένα μυθιστόρημα οποιασδήποτε κατηγορίας όταν δεν περνά ηθικά διδάγματα θεωρώ πως δεν υπάρχει λόγος να γραφεί διότι αυτός είναι ο πρωταρχικός σκοπός ύπαρξής του και όχι να μάθουμε συντακτικό ή ορθογραφία ή εντυπωσιακές λογοτεχνικές εκφράσεις. Ο συγγραφέας, όπως είπε ο Φραντς Κάφκα, είναι «*το τσεκούρι που σπάει τη θάλασσα των παγωμένων συναισθημάτων μας*». Και είναι μία από τις ωραιότερες παρομοιώσεις που έχουν ειπωθεί. Ποιος ο λόγος να γραφτεί ένα μυθιστόρημα όταν δε σε ξεκλειδώνει, όταν δεν ξυπνά ή ταρακουνά συναισθήματα; Που δεν ακονίζει τη σκέψη; Που δεν αφυπνίζει την ηθική; Που δε διδάσκει; Που δεν προσφέρει γνώσεις; Που δε δίνει λύσεις σε

προβλήματα; Που δε σε κάνει καλύτερο άνθρωπο; Ποιος; Για να πει κάποιος πως είναι συγγραφέας; Όχι, δεν είναι. Έμπορος πιθανόν, συγγραφέας όμως όχι.

Προσωπικά θεωρώ τη μυθιστοριογραφία, κυρίως την αστυνομική, τη βασίλισσα των βιβλίων γιατί είναι το δυσκολότερο είδος συγγραφής. Το να μπορείς να πλάσεις ήρωες που να μοιάζουν υπαρκτοί, γεγονότα που να θεωρεί ο αναγνώστης πως συνέβησαν, να αναφέρεται στους ήρωες με τα μικρά τους ονόματα και να τους θεωρεί δικούς του ανθρώπους, ονομάζεται ταλέντο, θείο χάρισμα, πείτε το όπως θέλετε, όμως κάνει τη μεγάλη διαφορά. Άλλο να συγγράφεις βιβλίο που βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα κι άλλο να το «εγκυμονείς» και να το «γεννάς». Το πρώτο μοιάζει με παρένθετη μητέρα και ο συγγραφέας είναι ο γονέας ενός «παρένθετου παιδιού» που το αγαπάει ως δικό του και καλά κάνει. Όμως το παιδί που εγκυμονείται από τον ίδιο τον δημιουργό έχει άλλο πόνο που δεν τον έχει μοιραστεί με καμιά παρένθετη μήτρα.

Την αξία κάθε βιβλίου την ορίζει πρώτα το κοινό και μετά το όνομα του συγγραφέα ή του εκδοτικού οίκου. Αν όμως το κοινό κατευθύνεται με λάθος τρόπο, μπορεί να ανεβάσει στην κορυφή ένα βιβλίο που δεν το αξίζει. Και το λέω αυτό επειδή διαφορές ιντερνετικές βιβλιοομάδες δυστυχώς έχουν κάνει μεγάλο κακό στον χώρο της ανάγνωσης, προωθώντας ή καταποντίζοντας ένα έργο ανάλογα με τις προσωπικές συμπάθειες ή εμπάθειες προς τους συγγραφείς και όχι προς τα έργα τους. Ελάχιστοι διαχειριστές γνωρίζουν να υπηρετούν σωστά αυτό που ονομάζεται Βιβλίο & Συγγραφέας. Το να συμπαθεί ένας διαχειριστής ομάδα κάποιον συγγραφέα για δικούς του λόγους π.χ. προσωπική γνωριμία, συγγένεια, προσωπικά συμφέροντα και να προωθηθεί τα έργα του ασκώντας διθυραμβικές κριτικές κάνει κακό πρώτα στον ίδιο τον δημιουργό –δεν τον αφήνει να εξελιχθεί και να

γίνει καλύτερος— και μετά στο αναγνωστικό κοινό. Το ίδιο συμβαίνει όταν αντιπαθώντας έναν συγγραφέα δυσφημεί το έργο του, ανεξάρτητα αν του άρεσε ή δεν το διάβασε. Και επειδή υπήρξα και είμαι θύμα τέτοιων επιθέσεων εδώ και χρόνια, κρατώ αποστάσεις από τέτοιες βιβλιοομάδες, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων. Αυτό δε σημαίνει ότι δε δέχομαι αρνητική κριτική, δέχομαι όλες τις κριτικές όταν υπάρχουν επιχειρήματα που στέκουν. Έχει συμβεί να ευχαριστήσω αναγνώστες που επισήμαναν λάθη μου και με βοήθησαν να βελτιώσω τη γραφή μου. Ακόμη και οι θετικές κριτικές πρέπει να βασίζονται σε επιχειρηματολογία ώστε να κατευθύνουν έναν δημιουργό να πατά σε γερές βάσεις και όχι να καβαλά καλάμι ή να πέφτει σε λακκούβες.

Τελειώνοντας θέλω να ευχαριστήσω με όλη μου την καρδιά το κοινό που με στηρίζει τόσα χρόνια, με βοηθά να σηκώνομαι όταν πέφτω, με ενθαρρύνει και θέλει να βρίσκεται κοντά μου, που επιλέγει ακόμη και τα εξώφυλλα των βιβλίων μου σωστά. Φίλοι αναγνώστες, δε με ενδιαφέρει η κοινωνική σας θέση, αν είστε πλούσιοι ή φτωχοί, μορφωμένοι ή αμόρφωτοι, αν είστε άνδρες ή γυναίκες, νέοι ή πρεσβύτεροι, διάσημοι ή απλοί πολίτες, στρέιτ ή γκέι, ή το χρώμα της επιδερμίδας σας, με ενδιαφέρει να μιλάτε με την καρδιά σας και τα συναισθήματά σας και, πιστέψτε με, αυτό το εισπράττω.

Πριν ολοκληρώσω τον πρόλογό μου, θέλω να σας υπενθυμίσω και να θερμοπαρακαλέσω ακόμη μία φορά, όταν φτάσετε στο τέλος αυτού του βιβλίου και πλέον γνωρίζετε τι συνέβη, να είστε πολύ προσεκτικοί στις δημόσιες κριτικές σας και αινιγματικοί και φειδωλοί στα λόγια σας όταν το συστήνετε σε φίλους, γνωστούς ή αγνώστους. Να μιλάτε με αοριστίες και κυρίως να μην αναφέρεστε ποτέ σε γεγονότα που «φωτογραφίζουν» το τέλος του βιβλίου ή υποδεικνύουν ενόχους ή ολόκληρη την υπόθεση. Πιστεύω πως η περιίληψη στο οπισθόφυλλο είναι αρκετή.

Αν κάποιος πληροφορηθεί τα καιρία σημεία μιας υπόθεσης, τότε δε θα αισθανθεί την ένταση που προκαλεί ένα μυθιστόρημα, μια ταινία, ένα θεατρικό έργο, αστυνομικό ή μυστηρίου ή γενικότερα. Όσοι το κάνουν εσκεμμένα με σκοπό να «ξενερώσουν» τον αναγνώστη δε θα πετύχουν να πλήξουν τον συγγραφέα διότι ξέρει δεν ξέρει ο αναγνώστης, θα αγοράσει το έργο του δημιουργού που εμπιστεύεται. Εκείνος που αγαπά έναν δημιουργό θα συνεχίσει να τον αγαπά, εκτός αν τον «προδώσει» με επαναλαμβανόμενη κακή γραφή του και το να γράψει ένα δύο απογοητευτικά βιβλία συγχωρείται αν έχει πίσω του μεγάλο και επιτυχημένο έργο με βιβλία που αγαπήθηκαν. Όταν όμως ένας δημιουργός καταλάβει πως η γραφή του δεν είναι αυτή που ήταν στο παρελθόν και συνεχίζει χάριν κέρδους ή επιθυμώντας να ακούγεται στον χώρο, τότε κάνει κακό μόνο στον εαυτό του, θα χάσει και το παλιό και το νέο κοινό που εμφανίζεται. Καλύτερα να παραμείνει στην εκδοτική «σκιά» για ένα διάστημα προστατεύοντας το καλό του όνομα και την εμπιστοσύνη του κοινού, παρά να ξεπέσει στα μάτια του και σταδιακά να υποτιμηθεί και να ξεχαστεί.

Εγώ σας εύχομαι Καλή Ανάγνωση και αναμένω τις κριτικές σας...

- Στο προφίλ μου στο facebook
Chrysiida Dimoulidou
- Στην επίσημη σελίδα μου στο facebook
Χρυσήίδα Δημουλίδου Chrysiida Dimoulidou Writer
- Στην κλειστή ομάδα μου facebook
ΜΑΓΕΙΑ ΒΙΒΛΙΩΝ ΧΡΥΣΗΙΔΑΣ
- Στο νέο μου e-mail **chrysiidadimoulidou@gmail.com**

Χρυσήίδα Δημουλίδου

Αθήνα

{Δευτέρα 7η Αυγούστου 1989 – ώρα 4.15 π.μ.}

Η ερημική λεωφόρος Συγγρού φωτιζόταν απαλά από τα κίτρινα νυκτερινά φώτα που έπεφταν σιωπηλά επάνω της, όπως σιωπηλή ήταν και η ίδια καθώς παρατηρούσε τα φανάρια να αναβοσβήνουν σε τακτά χρονικά διαστήματα. Πορτοκαλί... κόκκινο... πράσινο... πορτοκαλί... κόκκινο... πράσινο... Κάπου κάπου τη σιωπή έσπαζε ο θόρυβος κάποιου διερχόμενου οχήματος, ο οδηγός του οποίου άλλοτε υπάκουε στις εντολές του σηματοδότη και άλλοτε όχι. Ποιος να περιμένει ν' ανάψει το πράσινο, όταν ο δρόμος είναι νεκρωμένος κι εκείνος βιάζεται να επιστρέψει σπίτι του ή να φθάσει εκεί που ήθελε ή έπρεπε να βρίσκεται; Ύστερα, οι περισσότεροι κάτοικοι των Αθηνών είχαν φύγει ήδη από το περασμένο Σαββάτο για τις καλοκαιρινές διακοπές τους, η πόλη είχε αδειάσει και η αστυνόμευση ήταν σχεδόν ανύπαρκτη.

Ο δυνατός θόρυβος της enduro Yamaha που ακούστηκε να έρχεται με δύναμη από το Δέλτα Φαλήρου ενόχλησε τη σιωπή. Ο αναβάτης της, ένα νέο παλικάρι χωρίς κράνος, μάρσαρε ακόμη περισσότερο καθώς είδε το πράσινο φανάρι να του ανοίγει τον δρόμο. Το καλοκαιρινό δροσερό αεράκι που σηκώθηκε απότομα χάιδεψε τα πυκνά καστανόξανθα μαλλιά που κάλυπταν

τον χοντρό σβέρκο του καθώς η μπλε μηχανή διέσχισε με δύναμη την άσφαλτο. Λίγο πριν από τη διασταύρωση με την οδό Φραντζή, στο ύψος του Φιξ, εκείνου του παλιού εργοστασίου της μπίρας που εδώ και χρόνια ήταν εγκαταλελειμμένο, το φανάρι έγινε πορτοκαλί. Ο νέος φρέναρε και η μηχανή κοκάλωσε μπροστά στο κόκκινο φως του σηματοδότη στηριζόμενη στα ψηλά πόδια του. Μέσα από το ξεθωριασμένο στενό τζιν διαγράφονταν καθαρά οι γυμνασμένοι τετρακέφαλοι, όπως και τα δυνατά γραμμωμένα χέρια που κρατούσαν με ευκολία την τεράστια enduro ακίνητη. Τα μάτια του κοίταζαν την ευθεία του δρόμου, όμως ήταν ολοφάνερο πως το μυαλό του ταξίδευε αλλού. Ένα αχνό χαμόγελο ζωγραφίστηκε στα χείλη του. Η γεύση του φιλιού της ήταν νωπή επάνω τους, ο πόθος δεν είχε καταλαγιάσει ακόμη, η μυρωδιά του αρώματός της πλανιόταν στο κορμί του και οι αναστεναγμοί της ήταν ζωντανοί στ' αυτιά του.

Σε κάθε φανάρι που σταματούσε, έμπαινε στον πειρασμό να κάνει αναστροφή και να γυρίσει πίσω, να ενωθεί ακόμη μια φορά μαζί της. Όμως δεν το έκανε, έπρεπε να επικρατήσει η λογική. Και η λογική έλεγε πως το σωστό ήταν να επιστρέψει σπίτι του, είχε πολλά να κάνει το πρωί και έπειτα από τέτοια ένταση έπρεπε να ξεκουραστεί λιγάκι. Εξάλλου θα ξημέρωνε ακόμη μια νέα, υπέροχη, ηλιόλουστη μέρα, γεμάτη αισιοδοξία πως όλη η ζωή ήταν μπροστά του, πως είχε να διανύσει μακρύ δρόμο, πως η τύχη του ήταν πολύ μεγαλύτερη από όση είχε ποτέ φανταστεί και ελπίζει, πως υπήρχε μια γυναίκα βαθιά ερωτευμένη μαζί του και πως ο έρωτας που τον είχε αγγίξει με το μαγικό ραβδάκι του ήταν πολύ πιο δυνατός από όσο περίμενε να συναντήσει.

Σήκωσε τα χέρια του και έσπρωξε πίσω τα ατίθασα μαλλιά που είχαν πέσει στα μάτια του και μετά, αφαιρώντας ένα μαύρο λαστιχάκι που είχε περασμένο στον δεξιό καρπό του, ταμάζεψε σε μια κοντή κοτσίδα. Αύριο κιόλας θα πήγαινε να τα κου-

ρέψει λιγάκι, είχαν παραμακρύνει και τον ενοχλούσαν στα παιχνίδια μπάσκετ. Ο λόγος που δεν το είχε κάνει ακόμη ήταν επειδή η Ντορέττα λάτρευε να τα χαϊδεύει όταν ξαπλωμένοι στο κρεβάτι έκαναν σχέδια για το μέλλον που τόσο υποσχόμενο απλώνοταν μπροστά τους. Βέβαια υπήρχαν κάποια αρκετά σοβαρά προβλήματα που έπρεπε να αντιμετωπίσουν και οι δύο.

Η Ντορέττα Δοξαρά δεν ήταν ένα συνηθισμένο κορίτσι, σαν εκείνα που συναντάς κάθε μέρα. Ήταν η κόρη του Μιχαήλ και εγγονή του Ευγένιου Δοξαρά που υπήρξε ο ιδρυτής της γνωστής φαρμακοβιομηχανίας Doretta Pharmacy και τώρα της θυγατρικής Doretta Cosmetics. Όταν ο Ευγένιος άνοιξε το πρώτο του φαρμακείο, στο κέντρο της Αθήνας, δεν ήταν πάρα ένας συνηθισμένος φαρμακοποιός σαν όλους τους άλλους. Η ζωή του άλλαξε όταν παντρεύτηκε την κομψή και κοκέτα Ντορέττα Καραϊσκού, κόρη «καλής» οικογενείας των Αθηνών. Ήταν η πρώτη φορά που συνειδητοποίησε πως μια γυναίκα έδινε μεγάλη σημασία στα καλλυντικά και ήταν ικανή να ξοδέψει μεγάλα ποσά, αρκεί να διατηρήσει τη φρεσκάδα του προσώπου της. Κι όσο η γυναίκα του μεγάλωνε, τόσο πιο πολλά ποσά ξόδευε σε ακριβές κρέμες προσώπου και σώματος και γενικότερα σε επώνυμα καλλυντικά του εξωτερικού που αγόραζε στα συχνά ταξίδια αναψυχής που έκαναν. Στην Ελλάδα δεν υπήρχαν, οι γυναίκες την ίδια κρέμα που έβαζαν στα χέρια, την άπλωναν και στο πρόσωπο και οι κολόνιες τους ήταν ακόμη χύμα από το ψιλικατζίδικο της γειτονιάς, κυρίως άρωμα λεμόνι ή πορτοκάλι. Και κάθε φορά γέμιζε τις βαλίτσες της και με παραγγελίες από τις φίλες της γιατί ήθελαν κι εκείνες τις ίδιες κρέμες.

Αυτό τράβηξε την προσοχή του και, θεωρώντας πως τα περισσότερα προϊόντα ήταν πεταμένα λεφτά αλλά θέλοντας και να την εντυπωσιάσει, μελέτησε και με τις γνώσεις που είχε της έφτιαξε μια δική του κρέμα προσώπου και χεριών. Τα αποτελέσματα εν-

θουσίασαν την Ντορέττα τόσο πολύ, που του ζήτησε κι άλλα βάζα για να τα κάνει δώρο στις φίλες της. Φαίνεται ότι κι εκείνες ενθουσιάστηκαν με το αποτέλεσμα και ζήτησαν να αγοράσουν τα προϊόντα του. Το ένα έφερε το άλλο και σύντομα κομψά ροζ γυάλινα βαζάκια και μπουκαλάκια με την επωνυμία «Doretta» με καλλιγραφικά μαύρα γράμματα άρχισαν να στολίζουν τα ράφια και τη βιτρίνα του που άδειαζαν αμέσως. Αυτό έγινε η αιτία να πάρει πολύ σοβαρά τον τομέα της γυναικείας ομορφιάς και να ασχοληθεί με καλλυντικά που θα παρήγε στην Ελλάδα.

Ολοκληρώνοντας τις σπουδές του στην Αγγλία, ο γιος του, Μιχαήλ, ανέλαβε τη μικρή επιχείρηση. Έχοντας τις κατάλληλες γνώσεις και με φρέσκες ιδέες, την επέκτεινε κατασκευάζοντας το πρώτο του εργοστάσιο, απλώνοντας τα φτερά του και στο εξωτερικό. Σύντομα οι εκτός συνόρων συμφωνίες και συνεργασίες με μεγάλες φαρμακευτικές εταιρείες άρχισαν να φέρνουν σημαντικά κέρδη. Την τελευταία δεκαετία ο τομέας των φυτικών καλλυντικών, που είχαν αρχίσει να γίνονται μόδα, απλωνόταν με ταχείς ρυθμούς σε όλο τον κόσμο. Η κίνησή του να δημιουργήσει μια σειρά τέτοιων καλλυντικών για κάθε ηλικία, τύπο δέρματος και πάθηση, όπως ακμή ή ουλές, εκτόξευσε την εταιρεία τόσο ψηλά, που τρία χρόνια αργότερα ανεγέρθηκε και δεύτερο εργοστάσιο με την επωνυμία Doretta Cosmetics, που κατοχυρώθηκε διεθνώς και μάλιστα βραβεύτηκε στη Γαλλία.

Η εγγονή Ντορέττα, που είχε σπουδάσει φαρμακευτική στην Ιταλία ώστε να αναλάβει μια μέρα μαζί με τον αδελφό της που επίσης σπούδαζε οικονομικά στη Βοστώνη την τεράστια επιχείρηση, ήταν υπεύθυνη μάρκετινγκ της θυγατρικής εταιρείας. Ο ίδιος σε σχέση με την οικογένειά της, σε κοινωνικό, οικονομικό και μορφωτικό επίπεδο, ήταν ένα τίποτε. Όμως αυτό δε θα παρήγαγε για πολύ, η τύχη τού είχε χαμογελάσει για τα καλά και δεν άφηγε αδιάβατες τις πόρτες που του είχε ανοίξει. Σε κάποια

από αυτές, τον περίμεναν η δόξα και τα πλούτη. Και τότε θα μπορούσε να διεκδικήσει άφοβα την καλή του από τον πάμπλουτο πατέρα της. Όσο για τη μόρφωση, μπορεί να μην είχε κάνει σπουδές, όμως αυτό δεν τον εμπόδιζε να διαβάζει και να μαθαίνει από εξωσχολικά βιβλία.

Από την πρώτη στιγμή που γνωρίστηκαν, πήρε αυτή τη σχέση στα σοβαρά. Παρότι ήταν ακόμη πολύ νέος, ήθελε να αποκτήσει νωρίς οικογένεια, με μια γυναίκα που θα έμενε μαζί της για όλη του τη ζωή. Δεν ήταν του χαρακτήρα του η εναλλαγή συντρόφων, να είναι κάθε λίγο και λιγάκι με άλλη πλάι του, το είχε κάνει για ένα διάστημα, δεν του άρεσε, του πρόσφερε σωματική, όχι όμως την ψυχική ικανοποίηση που αναζητούσε. Και φυσικά, ο λόγος που ήταν μαζί της δεν ήταν η περιουσία της, τον ενδιέφερε η ίδια. Εξάλλου, όταν γνωρίστηκαν, δεν είχε ιδέα ποια ήταν, το έμαθε τρεις μήνες μετά και ενώ είχαν ήδη σχέση. Σοκαρίστηκε όταν έμαθε με ποια ήταν ερωτευμένος τόσους μήνες τώρα και ενοχλήθηκε που του απέκρυψε την αλήθεια. Πλέον μπορούσε να εξηγήσει τον λόγο που του ζητούσε να βγαίνουν πάντα μόνοι τους, σε ερημικά μέρη και γιατί η Ντορέττα δεν έλεγε πολλά για τη φαμίλια της. Του είχε πει πως εργαζόταν ως υπεύθυνη σε μια φαρμακευτική εταιρεία, χωρίς όμως να διευκρινίσει πως ήταν οικογενειακή επιχείρηση. Πίστευε πως η κοπέλα του ήταν ένα συνηθισμένο, εργαζόμενο κορίτσι, κόρη αστικής οικογένειας. Όμως ήταν πλέον αργά να κάνει πίσω και να της ζητήσει να χωρίσουν. Την αγαπούσε βαθιά και ειλικρινά.

Σε λίγες μέρες, στις 18 Αυγούστου, είχαν κανονίσει να γιορτάσουν και τα δικά του γενέθλια με μεγάλη παρέα στην Ύδρα. Έκλεινε τα είκοσι δύο, με το μέλλον του να διαγράφεται μπροστά του ολόλαμπρο. Η πρόταση από την Ιταλία είχε γίνει, τα συμβόλαια είχαν υπογραφεί κι εκείνος στις 20 Αυγούστου θα έφευγε για Μιλάνο, να αναλάβει τα καθήκοντά του ως νέος και ιδιαίτερα ταλαντούχος παίκτης σε ιταλική ομάδα μπάσκετ με

τριετές συμβόλαιο. Η Ντορέττα θα ερχόταν να τον επισκεφτεί αμέσως μόλις τακτοποιούσε το νέο σπιτικό του. Μπορεί να ζούσαν για τα επόμενα τρία χρόνια σε διαφορετικές πόλεις, αυτό όμως δε θα τους εμπόδιζε να συναντιούνται όσο συχνά επιθυμούσαν και τα καλοκαίρια να είναι μαζί. Εξάλλου το Μιλάνο ήταν μόνο δύο ώρες με το αεροπλάνο, μπορούσε να έρθει το πρωί και να φύγει βράδυ, αν το απαιτούσαν οι περιστάσεις.

Το φανάρι άναψε πράσινο.

Ο νέος σαν να συνήλθε από την ευχάριστη ονειροπόληση, μάρσαρε και η μηχανή ξεκίνησε με φόρα. Το τεράστιο μαύρο τζιπ, που, παραβιάζοντας το κόκκινο, βγήκε με ιλιγγιώδη ταχύτητα από την οδό Φραντζή, δεν έκανε καμιά προσπάθεια να σταματήσει και να δώσει προτεραιότητα στον οδηγό της μηχανής όπως επέβαλλε ο Κώδικας Οδικής Κυκλοφορίας. Μπορεί να μην τον είδε, ίσως να μην πρόλαβε να φρενάρει.

Ο ήχος της σύγκρουσης ήταν τόσο δυνατός, που ακούστηκε ένα χιλιόμετρο πιο πέρα. Η enduro Yamaha εκτοξεύτηκε πέντε μέτρα ψηλά στον αέρα πριν πέσει μαζί και πάνω από τον αναβάτη της στο κράσπεδο του αντίθετου ρεύματος. Το τζιπ φρέναρε απότομα κάποια μέτρα πιο κάτω και ακινητοποιήθηκε. Το φιμέ μισόκλειστο παράθυρο του οδηγού κατέβηκε κι ένα ανδρικό κεφάλι βγήκε από μέσα κοιτάζοντας τη μηχανή, επάνω από τον νέο άνδρα που κειτόταν ακίνητος στη μέση του δρόμου. Για πέντε, ίσως δέκα δευτερόλεπτα. Αμέσως μετά το παράθυρο ανέβηκε κι ακούστηκαν τα λάστιχα να στριγκλίζουν στην άσφαλτο καθώς απομακρυνόταν με ταχύτητα.

Ο ήχος της σιωπής που έπεσε πάλι απότομα ήταν τώρα απίστευτα ενοχλητικός. Το αεράκι δυνάμωσε κι άλλο χαϊδεύοντας το κατακόκκινο πρόσωπο του νέου καθώς τα αίματα σχημάτιζαν ρυάκι που κυλούσε αργά πάνω στο τοιμέντο. Η ερμητική λεωφόρος αναστέναξε. Είχε δει πολλά όλα αυτά τα χρόνια, δεν ήταν

η πρώτη φορά που ακόμη ένα κορμί, ένας σωρός παλιοσίδερα κι αίματα κείτονταν πάνω της. Και ήταν η πρώτη που θηνούσε. Κι αυτό το παλικάρι ήταν τόσο νέο και τόσο όμορφο. Όμως εκείνη δεν μπορούσε να του προσφέρει την παραμικρή βοήθεια...

{1}

{11 μήνες νωρίτερα – Σεπτέμβριος 1988}

Το χτύπημα της μπάλας πάνω στο ξύλινο δάπεδο του κλειστού γηπέδου που ακουγόταν επαναλαμβανόμενο και δυνατό συνοδευόταν από τις φωνές των παικτών και, ανάλογα με τη φάση του παιχνιδιού, γίνονταν λιγότερο ή πολύ δυνατές. Οι δυο ομάδες των νεαρών αθλητών που έπαιζαν μπάσκετ έκαναν τα πάντα για να κερδίσουν τη νίκη για λογαριασμό της δικής τους ομάδας. Ο ψηλόλιγνος ώριμος άνδρας με τα γκριζα μαλλιά, καθόταν στις κερκίδες δίχως να χάνει από το βλέμμα του καμία κίνηση, σχολιάζοντας με τον διπλανό του. Το ενδιαφέρον του όμως κέρδιζε ο μαύρος αριθμός εννέα της ομάδας με τα λευκά. Ο ψηλός γύρω στο 1,91 playmaker* με το γραμμωμένο κορμί και το πολύ γοητευτικό πρόσωπο δεν έχανε την μπάλα από τα χέρια του και κάθε του βολή πετύχαινε τον στόχο. Η υπεροχή του απέναντι στην αντίπαλη ομάδα και σε σχέση με τους συμπαίχτες της δικής του ομάδας ήταν ολοφάνερη. Αν και πολύ νέος, δίπλα τους φάνταζε παλαιίμαχος που αγωνίζεται με ερασιτέχνες.

* Είναι το «μυαλό» της ομάδας, ο οργανωτής του παιχνιδιού.

Πέρα από την καλά δομημένη κατασκευή σώματος, είχε έμφυτο ταλέντο αλλά και την ευφυΐα να ελίσσεται ως αϊλουρος και να προβλέπει ποιος συμπαίκτης του βρισκόταν στην πιο κατάλληλη κοντινή θέση ώστε να δώσει ή να πάρει πάσα κερδίζοντας τις αποστάσεις και να σκοράρει. Θα έλεγε κάποιος πως είχε μάτια και στην πλάτη του, γιατί κάθε λίγο και λιγάκι αιφνιδίαζε τους αντιπάλους του με τις απρόβλεπτες κινήσεις του. Αλλού έδειχνε να στοχεύει και αλλού πέταγε την μπάλα. Συνήθως στα σωστά χέρια. Η ικανότητα ενός αθλητή ομαδικού παιχνιδιού, πέρα από όποια προσόντα μπορεί να έχει, όπως αντοχή και γρηγοράδα, είναι να εντοπίζει τα λάθη και τις αδυναμίες όχι μόνο των αντιπάλων αλλά και των συμπαικτών του, ώστε να μπορεί να αποφύγει περιττές κινήσεις και χρόνο. Ακόμη κι ένα δευτερόλεπτο ήταν αρκετό για να φέρει τη νίκη. Και ο Μπιανότι ήξερε να αναγνωρίζει αυτούς τους παίκτες, ήταν η δουλειά του.

Ο Ιταλοαμερικανός Αρτούρο Μπιανότι ήταν πολύ γνωστός στον χώρο του διεθνούς μπάσκετ. Στα νιάτα του υπήρξε αθλητής με πολλές διακρίσεις στην Αμερική, που μετά την απόσυρσή του από την ενεργό δράση επέστρεψε στην Ιταλία και διακρίθηκε ως προπονητής και scout* έχοντας κερδίσει πολλές νίκες και την παγκόσμια εκτίμηση. Η νίκη της ελληνικής Εθνικής Ομάδας μπάσκετ στο Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα του 1987 είχε τραβήξει τα βλέμματα των αθλητικών παραγόντων και προπονητών όλου του κόσμου. Μέχρι τότε, η Ελλάδα ήταν αθλητικά αδιάφορη στον τομέα του μπάσκετ. Η διάκρισή της αποτέλεσε τεράστια έκπληξη όχι μόνο στο εξωτερικό αλλά και στους ίδιους τους Έλληνες. Ξαφνικά, ακόμη και οι γυναίκες, που δεκάρα δεν έδιναν για τέτοιους αγώνες, παράτησαν βόλτες και ψώνια κι έγιναν φανατικές φίλαθλοι παρακολουθώντας κάθε

* Ο άνθρωπος που ανιχνεύει και ανακαλύπτει αθλητικά ταλέντα.

συμμετοχή της Εθνικής. Κι όσο κέρδιζε πόντους η Ελλαδίτσα τόσο πιο πολύ φούντωνε η εθνική υπερηφάνεια των Ελλήνων, που ως μικρός λαός τα είχε βάλει με μεγαθήρια και οι αγώνες τους θύμιζαν μάχες μεταξύ Δαβίδ και Γολιάθ.

Ο Έλληνας προπονητής Χάρης Τουλάτος, που καθόταν δίπλα του, είχε γεννηθεί και μεγαλώσει στη Βοστώνη και για ένα φεγγάρι υπήρξε συναθλητής του Μπιανότι σε μια ομάδα. Από τότε έγιναν φίλοι, μέχρι που τραυματίστηκε σοβαρά στο γόνατο και αφού παντρεύτηκε μια Ελληνίδα από την Αθήνα, αποφάσισε να εγκατασταθεί στην Ελλάδα όπου ανέλαβε την προπόνηση νέων αθλητών. Δεν έχασαν ποτέ τις επαφές τους, οι οποίες μετά την πανευρωπαϊκή νίκη της Ελλάδος έγιναν πιο συχνές. Ο Τουλάτος ήταν από τους ελάχιστους που είχαν προβλέψει τη νίκη της Εθνικής. Είχε ξεχωρίσει αμέσως τον μάλλον κοντό για το άθλημα Νίκο Γκάλη με το που τον είδε να παίζει σ' ένα παιχνίδι στην Αμερική, νεαρός παίκτης ακόμη, και προέβλεψε την άνοδό του. Έχοντας και ο ίδιος την ιδιότητα του scout, σπάνια έφευτε έξω στις προβλέψεις του. Η γνώμη του μετρούσε και ήταν απόλυτα σεβαστή από τους αθλητικούς παράγοντες. Ο Μπιανότι, που μόλις είχε αναλάβει μια ιταλική ομάδα μπάσκετ στο Μιλάνο, έψαχνε για δυνατούς αθλητές που θα μπορούσαν να φέρουν ένα κύπελλο στην Ιταλία. Και τους έψαχνε παντού. Στην Ελλάδα βρισκόταν γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο.

«Πώς είπες λέγεται αυτός με τον αριθμό εννιά;» ρώτησε τον Τουλάτο καθώς παρακολουθούσε το ψηλό παλικάρι να καρφώνει για πολλοστή φορά την μπάλα στο καλάθι.

«Νικήτας... Νικήτας Φωτιάδης».

Ο αγώνας πλησίαζε προς το τέλος του και ο Μπιανότι με τα μάτια κολλημένα στο παιχνίδι δεν έχανε ούτε μια κίνηση των αθλητών, κυρίως του Φωτιάδη. Ο αγώνας ήταν ισόπαλος, με λί-

γα δευτερόλεπτα να απομένουν για τη λήξη. Ο Νικήτας, έχοντας αναλάβει στην άμυνα τον αντίστοιχο playmaker, τον περιέμενε στην κορυφή του τρίποντου. Με τα πόδια ανοιχτά λυγισμένα και τα χέρια του σε πλήρη διάσταση ήταν πανέτοιμος. Ο αντίπαλος playmaker, δείχνοντας με τα χέρια τον αριθμό τέσσερα, φώναξε το σύστημα στους συμπαίκτες του που έπαιρναν τις θέσεις τους και έδωσε πάσα. Ο Νικήτας τον ακολούθησε και αντιλαμβανόμενος τις προθέσεις των αντιπάλων, διακρίνοντας ότι ετοιμάζουν διπλό screen* στον παίκτη που μαρκάρει για να βγει για ελεύθερη βολή, με μια προσποίηση, κατάφερε να αποφύγει τα screens και γλιστρώντας ανάμεσα στα σώματα των αντίπαλων «έκλεψε» την πάσα του αντιπάλου πριν φτάσει στα χέρια του παίκτη που μαρκάρει. Με έξι δευτερόλεπτα να απομένουν τρέχοντας με ταχύτητα προς το καλάθι της αντίπαλης ομάδας, κάνοντας μια αστραπιαία αλλαγή κατεύθυνσης με reverse** ντρίμπλα κατάφερε να προσπεράσει τον αντίπαλό του και πατώντας δυνατά με φόρα στο έδαφος ανασηκώθηκε τόσο ψηλά, που άφησε την μπάλα πάνω από το ύψος της στεφάνης. Εκείνη απλά πέρασε μέσα από το δίχτυ, ενώ ταυτόχρονα ακουγόταν ο ήχος της κόρνας της γραμματείας ότι το παιχνίδι έλαβε τέλος. Οι αντίπαλοι, που ήταν σίγουροι για τη νίκη, έμειναν άφωνοι, ενώ στις κερκίδες οι οπαδοί της νικήτριας ομάδας ούρλιαζαν πανηγυρίζοντας. Ταυτόχρονα όλοι οι συμπαίκτες του Νικήτα έτρεξαν προς το μέρος του και τον σήκωσαν στην αγκαλιά τους. Όλοι εκτός από έναν. Τον Θωμά Καβάκο, που έφυγε προς τα αποδυτήρια.

Ο Μπιανότι κοίταξε τον φίλο του.

«Είχες απόλυτο δίκιο γι' αυτόν, είναι ιδιαίτερο ταλέντο».

* Το εμπόδιο που μπαίνει στον αντίπαλο παίκτη.

** Αποφυγή αντίπαλου παίκτη με περιστροφή-πιρουέτα.

«Μόνο που δεν το έχει καταλάβει ακόμη. Δεν έχει πάρει στα σοβαρά ακόμη τον εαυτό του. Αυτός με τον κατάλληλο προπονητή και μια ικανή ομάδα μπορεί να φτάσει πολύ ψηλά».

«Και γιατί τον πρότεινες σε μένα και δεν τον κρατάς για σένα στην Ελλάδα;»

«Πρώτον, εγώ είμαι καλυμμένος και, δεύτερον, αν αυτός ο αθλητής παραμείνει Ελλάδα, δε θα φτάσει εκεί που του αξίζει. Δηλαδή δε θα τον αφήσουν να φτάσει. Δεν προλάβαμε να χαρούμε τη νίκη μας, και άρχισαν οι τρικλοποδιές... έτσι και κάτσει σε καρέκλα εξουσίας ο Έλληνας, δε θέλει άλλη καρέκλα», απάντησε κουνώντας το κεφάλι.

«Αυτά συμβαίνουν παντού, Χάρη, όχι μόνο στην πατρίδα σου».

«Εμείς έχουμε εμμογή με τέτοιες καρέκλες, τις θέλει ο κώλος μας, όμως δε φοράνε όλοι μεταξωτά σώβρακα».

«Είναι ελεύθερος από υποχρεώσεις;»

«Στην ομάδα όπου αγωνίζεται θα χαρούν αν πληρώσει κάποιος για μεταγραφή, έχουν ανάγκη από χρήματα και δε θα ζήτησουν πολλά».

«Πότε μπορώ να του μιλήσω;»

«Και τώρα αν θες».

«Φωτιάδης! Πού είσαι, ρε Νικήτα; Φωτιάδης!» ακούστηκε η δυνατή φωνή ενός αθλητή μπαίνοντας με φόρα στα αποδυτήρια.

Ο Νικήτας έβγαλε το κεφάλι του από την ντουσιέρα και γύρισε προς το μέρος όπου ακούστηκε η φωνή ενώ οι σαπουνάδες γλιστρούσαν στο πρόσωπό του.

«Τι είναι, Σωτηρίου;»

«Ρε μαλάκα, σε γυρεύει ο Τουλάτος».

«Ποιος Τουλάτος;» είπε εκείνος καθώς σαπούνιζε το γυμνό κορμί του.

«Ο Χάρης Τουλάτος, τον βλάκα παριστάνεις;»

«Βρίσκεται ο Τουλάτος στο γήπεδό μας; Τι γυρεύει εδώ;»

«Ήρθε να δει αν περνά το λεωφορείο της γραμμής! Ρε συ, πλάκα μου κάνεις, ακόμη να καταλάβεις πως ψάχνει για παίκτες;»

«Αν ψάχνει για παίκτες, σ' εμάς θα ερχόταν; Θα πήγαινε σε μεγάλες ομάδες, εμείς είμαστε βήτα κατηγορία.»

«Για να είναι όμως εδώ, κάποιο σοβαρό λόγο θα έχει. Και ξέρεις με ποιον ήρθε;»

«Με ποιον;»

«Με τον Αρτούρο Μπιανότι.»

Στο άκουσμα του ονόματος οι άλλοι παίκτες, που ως τότε χασκογέλαγαν, σιώπησαν απότομα και κοίταξαν τον Σωτηρίου. Ο Θωμάς Καβάκος, που εκείνη τη στιγμή έδενε τα παπούτσια του, τον κοίταξε ξαφνιασμένος.

«Μας δουλεύεις, ρε μαλάκα; Τι δουλειά έχει ο Αρτούρο Μπιανότι στα δικά μας λημέρια; Αυτός είναι σνομπαρία.»

«Ναι, ρε συ Καβάκο, όρεξη έχω να σας δουλεύω. Τον είδα, σου λέω, με τα μάτια μου. Μαζί με τον Τουλάτο είναι, είδαν τον αγώνα και τώρα θέλουν να μιλήσουν στον Νικήτα.»

«Μόνο τον Φωτιάδη ζήτησαν να δουν;»

«Ναι, μόνο εκείνον, δε ρώτησαν για άλλον.»

Τον κοίταξε και ζύγισε τα λόγια του. Το να ζητά ένας προπονητής του μεγέθους του Μπιανότι να μιλήσει με έναν αθλητή μόνο ένα πράγμα σήμαινε: μεταγραφή στο εξωτερικό, δόξα και χρήματα. Και ο δικός του στόχος, πέρα από το να πετυχαίνει καλάθια, ήταν να φύγει από την Ελλάδα. Γι' αυτό έκανε τα πάντα για να τραβήξει την προσοχή και το είχε κατορθώσει. Όμως η υπεροχή του Φωτιάδη τον επισκίαζε σε κάθε αγώνα κι όταν οι δυο τους συνεργάζονταν αρμονικά, τότε τα καλάθια έμπαιναν το ένα μετά το άλλο. Ο ίδιος, αν και πιο ψηλός κατά τέσσερις πόντους, δεν μπορούσε να κάνει τα άλματα του Νικήτα που ήταν ψηλότερα. Ο Νικήτας αξιολογούσε πάντα τις καταστάσεις, είχε στρατηγική, κυρίως όμως έκανε ψυχολογικό πόλεμο στους αντιπάλους. Σίγουρα είχε όλα τα προσόντα

να γίνει μέλος μιας ξένης ομάδας που θα έριχνε χρυσάφι στα πόδια του.

Αποτελείωσε το δέσιμο των παπουτσιών του και χωρίς να χαιρετήσει κανέναν βγήκε από τα αποδυτήρια. Κάποτε με τον Νικήτα υπήρξαν συμμαθητές και φίλοι κι έκαναν παρέα. Και οι δύο ήταν οι ψηλότεροι του σχολείου και αγαπούσαν με πάθος το μπάσκετ. Μπαίνοντας στην εφηβεία αποφάσισαν να εγγραφούν σε μια μικρή ομάδα του Πειραιά και να αγωνίζονται μαζί. Τα πράγματα μεταξύ τους άρχισαν να αλλάζουν όταν η Εθνική Ελλάδα πήρε το Πανευρωπαϊκό Κύπελλο και το μπάσκετ έγινε εθνικό σπορ των Ελλήνων. Η υπεροχή του Φωτιάδη, που ως τότε ήταν απλά ένα συν για τους αγώνες της ομάδας τους, ξαφνικά έγινε ένα πλην για τον ίδιο που αντιλαμβανόμενος πως οι παίκτες του αθλήματος είχαν μεγάλη ζήτηση, πράγμα που θα έφευγε αναγνώριση, πλούτη και δόξα, έκανε τα πάντα για να ξεχωρίσει στην ομάδα. Όμως η τεχνική του κολλητού του ήταν αδιαμφισβήτητη, τραβούσε αμέσως την προσοχή. Σταδιακά άρχισε να απομακρύνεται από κοντά του και να γίνεται πολύ ανταγωνιστικός. Ο Νικήτας στην αρχή δεν το κατάλαβε και η άρνηση του ως τότε φίλου του να ακολουθεί την παρέα, θεωρούσε πως οφειλόταν σε μια κοπέλα με την οποία είχε κάνει σχέση. Ακόμη κι όταν του το επισήμαναν πρώτος ο Γιώργης και κατόπιν ο Σίμος με τον Μάνο, συναθλητές και φίλοι του κι αυτοί, δεν ήθελε να το πιστέψει.

«Ρε παιδιά, τι μου λέτε τώρα; Ο Θωμάς είναι φίλος μου από το σχολείο, στην ίδια τάξη πηγαίναμε, στο ίδιο θρανίο καθόμασταν τις τρεις τελευταίες τάξεις».

«Και γιατί τότε δεν έρχεται ποτέ στην παρέα μας όταν είσαι εσύ και μας προτιμά όταν είμαστε μόνοι μας;» είπε ο Μάνος.

«Σύμπτωση είναι».

«Δικαιολογίες! Να σου πω εγώ τον λόγο;» είπε τώρα ο Σίμος.

«Για να ακούσω».

«Άρχισε να σε ζηλεύει, μάγκα μου, επειδή εσύ ξεχωρίζεις και στην ομάδα και στις γυναίκες».

«Κι εκείνος είχε επιτυχίες στις γυναίκες και μάλιστα δε ζοριζόταν να έχει όποια θέλει».

«Όχι όμως τις δικές σου», απάντησε ο Γιώργης.

«Του 'φαγες κι εκείνη την γκομενίστα τη Ρία, που του άρεσε τρελά, τον έστειλες αδιάβαστο, τη γούσταρε πολύ», συμπλήρωσε ο Σίμος.

«Εμένα, πάλι, μου είπε ότι εκείνη τον κυνηγούσε και πως ευτυχώς που τον απάλλαξα γιατί είχε γίνει ενοχλητική».

«Μ' αρέσει που περνιέσαι για ξύπνιος! Τι να έλεγε, ρε Νικήτα, πως η Ρία τού έριξε χυλόπιτα; Μαλάκας ο άνθρωπος, αφού πώς κάνατε παρέα!»

Όσο κι αν τον υπερασπίστηκε, μέσα του ήξερε πως οι φίλοι του είχαν δίκιο. Η έχθρα του φάνηκε καθαρά μετά την πανευρωπαϊκή νίκη. Αντί να φροντίζει στους αγώνες να συνεργάζεται μαζί του, εφόσον αποτελούσαν δυνατό δίδυμο, έκανε τα πάντα για να ξεχωρίζει εκείνος και να τον «χαντακώνει». Κι αν έχασαν κάποιες φορές αγώνα, αυτό οφειλόταν στο ότι δεν του έδωσε τις ευκαιρίες και τις πάσες που έπρεπε επειδή γνώριζε πως θα έβαζε καλάθι και δεν ήθελε να φανεί εκείνος κι όχι ο ίδιος. Το να μη βάζει καλάθι ήταν το χειρότερό του κι ας κέρδιζε η ομάδα τους πόντους. Δεν τον ενδιέφερε η ομαδική προβολή, αλλά η δική του. Ακόμη και ο προπονητής τους το είχε πάρει είδηση και του έβαλε χέρι. Όμως ο Θωμάς έκανε πως δεν καταλάβαινε και έριχνε το φταίξιμο στον Νικήτα. Όταν επιτέλους εκείνος αντιλήφθηκε τα «βρόμικα παιχνίδια» που έπαιζε, αποφάσισε να του μιλήσει.

«Γιατί ξηγιέσαι έτσι, ρε Θωμά;» του είπε στα αποδυτήρια όταν εξαιτίας του έχασαν μια σίγουρη νίκη.

«Τι θες να πεις;» έκανε τον άσχετο.

«Στο χέρι τούς είχαμε! Χάσαμε το παιχνίδι για δύο πόντους

ενώ μπορούσαμε να έχουμε δέκα καλάθια παραπάνω. Κι όλα αυτά επειδή εσύ δεν ήθελες να μου δώσεις την πάσα ενώ είχα το τρίποντο στα χέρια μου».

«Νόμιζες πως το είχες και δεν το ρίσκαρα», απάντησε ψυχρά.

«Λες να μην ξέρω μέχρι πού φτάνουν οι δυνατότητές μου;»

«Αυτό είναι το λάθος σου, ότι υπερεκτιμάς τις δυνατότητές σου και μετά ζητάς τα ρέστα από μένα που καπελωθήκαμε», απάντησε προκλητικά.

Ο Νικήτας τον κοίταξε απορημένα. «Δεν ξέρω τι μύγα σ' έχει τοιμπήσει τελευταία ή αν η γκόμενά σου σου κάνει καψόνια, αλλά κοίτα να βάλεις μυαλό για το συμφέρον της ομάδας».

«Εμένα τοίμπησε μύγα, ρε μαλάκα, ή εσένα που το 'χεις δει Γιαννάκης, Φασούλας και Γιάλης μαζί;»

Ο Νικήτας έσφιξε τις γροθιές του μην του ξεφύγει κάνα μπουκέτο.

«Δεν το 'χω δει ούτε Γιάλης ούτε Φασούλας ούτε Γιαννάκης, όμως δεν είναι κακό να θέλω να τους μοιάσω».

«Αν θες να τους μοιάσεις, κοίτα τότε να παίζεις καλά και μη μου ρίχνεις εμένα το φταιξιμο στις χασούρες. Δε θα τρώω εγώ κατσάδες από τον προπονητή επειδή εσύ θες να κάνεις τις φιγούρες σου! Κατάλαβες;» απάντησε νευριασμένα.

Εκείνο που κατάλαβε ήταν πως ο Θωμάς δεν ήταν πια ο φίλος που είχε κάποτε. Ίσως και να μην τον είχε ποτέ. Κρίμα. Ο Καβάκος είχε ταλέντο και το ξεδίπλωνε όταν συνεργαζόταν μαζί του. Μόνος του δεν τα κατάφερνε τόσο καλά, ενώ ο ίδιος δεν είχε τέτοιο θέμα. Τον κοίταξε και δίχως να πει τίποτε, γύρισε την πλάτη κι έφυγε. Από εκείνη τη μέρα τα τηλέφωνα κόπηκαν μαχαίρι και οι σχέσεις τους μπήκαν στον πάγο, αποφεύγοντας ο ένας τον άλλον.

«Ρε Νικήτα, ακόμη με τις σαπουνάδες είσαι;» φώναξε ο Σωτηρίου.

Εκείνος βγήκε τώρα ολόγυμνος, με τα νερά να τρέχουν πάνω στο γραμμωμένο κορμί του.

«Λοιπόν, Σωτηρίου, κόψε την πλάκα γιατί θα σε πλακώσω», απάντησε κι έκανε να ξαναμπει στο ντους.

«Φιλάω σταυρό, ρε παιδιά, πού να σας ορκιστώ! Με φώναξε ο προπονητής μας που ήταν μαζί τους και ζήτησε να φωνάξω τον Νικήτα μόλις ντυθεί να του μιλήσουν. Ρε Νικήτα, βιάσου, κι αν σου κάνω πλάκα, με δέροντε ομαδικά».

Ο Νικήτας τον κοίταξε για ελάχιστα δευτερόλεπτα και μετά το πρόσωπό του σοβάρεψε. Αρπάζοντας την πετσέτα του, σκούπισε το κορμί του, πέρασε ολόγυμνος μπροστά από όλους που κοιτιόταν κάπως αμήχανα με τα νέα, ντύθηκε βιαστικά και παίρνοντας τον σάκο του είπε: «Δεν ξέρω τι σημαίνει αυτή η συνάντηση, παιδιά, όμως το βράδυ θα βρισκομαι στο στέκι μας στην πλατεία».

«Αν είναι για καλό σου, να μην έρθεις, μην πιεστείς», είπε ο Γιώργης.

«Ότι και να 'ναι, Γιώργη, τα φιλαράκια πάνω απ' όλα».

«Μακάρι να είναι για καλό», του απάντησε.

Η Ελπίδα κοίταξε πρώτα τον δεκάχρονο γιο της Άκη που μελετούσε τα μαθήματά του στο τραπέζι του μικρού σαλονιού, αποτελώντας και το κυρίως καθιστικό, και μετά το ρολόι του τοίχου. Στα μάτια της ζωγραφίστηκε η ανησυχία. Η ώρα πλησίαζε οκτώ και μισή το βράδυ και ο μεγάλος της γιος, ο Νικήτας, δεν είχε επιστρέψει ακόμη σπίτι από το πρωί που είχε φύγει. Ποτέ άλλοτε δεν το είχε κάνει αυτό, δεν είχε αργήσει ούτε ώρα δίχως να κάνει έστω ένα τηλεφώνημα, δίπλα στη γειτονισσά τους την κυρα-Μαλαματή που είχε τηλέφωνο, να την ενημερώσει. Ήξερε πως αυτή την Κυριακή είχε αγώνα το πρωί και απ' ό,τι της είχε πει γύρω στις τρεις, το πολύ, θα επέστρεφε για φαγητό και μετά, όπως συνήθιζε, θα συναντούσε τους φίλους του στην πλατεία στο στέκι τους. Άφησε το βελονάκι και την

πλεκτή δαντέλα που έπλεκε για να κάνει σεμεδάκι, πήγε στο παράθυρο και κοίταξε τον δρόμο, όσο μπορούσε να κοιτάξει στο στενοσόκακο όπου έμεναν και δεν είχε θέα.

«Μου λες που στο καλό είναι ο αδελφός σου και δεν έχει πάρει μαζί του κι ένα μπουφανάκι;» είπε στον Άκη κι έκανε τον σταυρό της. «Λείπει και ο πατέρας σου να πεταχτεί ως την πλατεία να ρίξει μια ματιά».

«Για τον Νικήτα μιλάς;» ρώτησε εκείνος ενώ έκλεινε το τετράδιό του.

«Έχεις κι άλλο αδελφό και δεν το ξέρω;» του απάντησε ενώ τραβούσε τη δαντελωτή κουρτίνα, φτιαγμένη κι αυτή από τα χερόρακια της.

Ο μικρός δεν απάντησε ούτε την κοίταξε. Σηκώθηκε από τη θέση του κι άρχισε να τακτοποιεί τα τετράδιά του στη σάκα του.

«Τελείωσες με τα μαθήματά σου;»

«Ναι, τελείωσα...»

«Έλυσες και την άσκηση αριθμητικής που σε δυσκόλευε;»

«Την έλυσα κι εκείνη».

«Αν ήταν εδώ ο Νικήτας, θα σε βοηθούσε, εγώ πού να ξέρω από αυτά...»

«Δεν έχω ανάγκη τη βοήθειά του, τα καταφέρνω και μόνος μου», απάντησε ενοχλημένος χωρίς να την κοιτάξει.

«Δεν είπα ότι έχεις ανάγκη από τη βοήθειά του, αριστούχος μαθητής είσαι, αλλά δεν μπορείς να τα ξέρεις και όλα. Μα πού βρίσκεται αυτό το παιδί, λες να έπαθε κάτι;»

«Τίποτε δεν έπαθε, μαμά, θα έρθει, πώς κάνεις έτσι; Δεν είναι μικρός».

«Δεν είπα πως είναι μικρός, όμως δε με έχει συνηθίσει σε τέτοια... Κι αυτός ο πατέρας σου, πήγε να πιει έναν καφέ και καφές έγινε».

«Μπορώ τώρα που τελείωσα τα μαθήματά μου να ανοίξω την τηλεόραση;»

«Πάλι τηλεόραση; Από τότε που την πήραμε, όλο αυτή σκέφτεσαι. Γιατί δεν πας δίπλα, στη Μαλαματή, να βοηθήσεις στα μαθήματα τον Ηλία και τη Φρόσω που δεν τα καταφέρνουν όπως εσύ;»

«Τι να τους βοηθήσω, ρε μαμά, αυτοί οι δυο είναι τούβλα, ό,τι λέω το ξεχνάνε, καλύτερα να βλέπω τηλεόραση».

«Ντροπή να μιλάς έτσι για τους φίλους σου!» του είπε αυστηρά. «Μπορεί τα παιδιά της Μαλαματής να μην έχουν το δικό σου μυαλό, όμως είναι γειτόνοι μας κι όταν έχουμε ανάγκη από τηλεόραση, εκεί τρέχουμε».

«Μαμά, έχει μείνει άλλη σπανακόπιτα;» απάντησε το αγόρι σαν να μην άκουσε την επίπληξη της μητέρας του.

«Πάλι θα φας, παιδί μου; Πριν λίγο δε σου έβαλα ένα κομμάτι; Σε λίγο θα στρώσω τραπέζι για το βραδινό».

«Θα φάω και το βραδινό μου, μαμά».

«Βρε, αγοράκι μου, το ξέρω πως αγαπάς τα φαγητά μου, όμως έχεις παχύνει τελευταία πολύ, δεν κάνει να τρως τόσο».

«Ε, αφού πεινάω συνέχεια; Θα μου φέρεις τώρα τη σπανακόπιτα;»

«Αν φας σπανακόπιτα, σ' το λέω, δε θα φας βραδινό, να το ξέρεις».

«Ε, ρε μαμά, πώς κάνεις έτσι για λίγη σπανακόπιτα;»

Η Ελπίδα κούνησε το κεφάλι και πήγε προς την κουζίνα. Εκείνη τη στιγμή η πόρτα άνοιξε απότομα και ίσα που πρόλαβε να δει τον τεράστιο όγκο του γιου της που την άρπαξε στην αγκαλιά του και τη σήκωσε στον αέρα σαν πούπουλο.

«Μάνα, μάνα!» της είπε καθώς τη στριφογύριζε, με τον Άκη να κοιτάζει έκπληκτος.

Η Ελπίδα τώρα εξαφανίστηκε για τα καλά. Πρώτα εξαφανίστηκε για ώρες και τώρα της έκανε χαρές σαν πεντάχρονο.

«Μπα σε καλό σου, γιε μου, κατέβασέ με από εδώ ψηλά και ζαλίστηκα!»

«Τάξε μου, μάνα, και είναι για καλό», της είπε ο νέος καθώς την κατέβασε και τη φίλησε στο μάγουλο.

«Άντε να σου τάξω, αλλά πρώτα να μου πεις γιατί άργησες. Το ξέρεις πως με κοιφοχόλιασες;»

«Για καλό άργησα, μάνα, θα σ' τα πω όλα. Έλα, κάθισε στο τραπέζι».

«Να στρώσω πρώτα το τραπέζι, παιδάκι μου, να επιστρέψει και ο πατέρας σου, πού στο καλό είναι ο προκομμένος;»

«Αλήθεια, πού είναι ο πατέρας;»

«Πήγε στο καφενείο να πιει ένα καφεδάκι κι ακόμη να γυρίσει. Δεν πας να τον φωνάξεις μέχρι να ζεστάνω το φαγητό; Βράδιασε».

«Πάω και θα πάρω και κρασί να γιορτάσουμε».

Ο Νικήτας έφυγε, έτσι όπως μπήκε, σαν σίφουνας και η Ελπίδα έμεινε να κοιτάζεται με τον Άκη.

«Εσύ τις λες να συμβαίνει κι είναι τόσο χαρούμενος;» τον ρώτησε.

«Να φάω και σπανακόπιτα;» της απάντησε ενώ κοίταζε το σκεπασμένο με μια λινή πετσέτα ταψί.

«Είπα, βραδινό ή σπανακόπιτα, διάλεξε».

«Θέλω και τα δύο!» απάντησε το αγόρι με πείσμα.

«Άκη, σ' το λέω για τελευταία φορά. Ή που σταματάς το πολύ φαγητό ή που σταματάω να μαγειρεύω».

«Και τι θα τρώει ο Νικήτας που είναι και αθλητής;»

«Θα μαγειρεύω μόνο για εκείνον».

«Το ξέρω πως μόνο εκείνον αγαπάς».

Η Ελπίδα μαρμάρωσε στη θέση της.

«Τι είπες;» τον ρώτησε τώρα φανερά ταραγμένη.

«Ότι αγαπάς μόνο τον Νικήτα!» απάντησε και βγαίνοντας από το σαλόνι μπήκε στο δωμάτιο που μοιραζόταν με τον αδελφό του και κάθισε στο δικό του ντιβάνι.

Εκείνη τον ακολούθησε και πλησιάζοντάς τον γονάτισε μπροστά του και τον αγκάλιασε σφιχτά.

«Μην το ξαναπείς ποτέ αυτό. Ούτε γι' αστείο, τ' ακούς; Ποιος σου είπε ότι αγαπώ μόνο τον Νικήτα; Είστε παιδιά μου και οι δυο, και σας αγαπώ το ίδιο δυνατά. Το ότι σε μαλώνω να μην τρως δε σημαίνει πως δε σ' αγαπώ, για το καλό σου το κάνω, Άκη μου».

Ο μικρός με κατεβασμένο το κεφάλι δεν απάντησε. Εκείνη του σήκωσε το πιγούνι και τον φίλησε στα παχουλά του μάγουλα. Μετά πήρε το δεξί του χέρι, το σήκωσε μπροστά του και του έδειξε το μεσαίο δάχτυλο.

«Αν σου κόψω αυτό το δάχτυλο, θα πονέσεις;» ρώτησε πολύ σοβαρή.

«Θα πονέσω...» είπε κοιτάζοντας το δάχτυλό του.

«Κι αν σου κόψω το διπλανό του, θα πονέσεις λιγότερο ή περισσότερο;»

«Δεν ξέρω... θα πονέσω το ίδιο νομίζω».

«Σωστά, το ίδιο! Έτσι κι εγώ, γιε μου, αν πάθετε κάτι, ο Νικήτας ή εσύ, θα πονέσω ακριβώς το ίδιο. Σας αγαπώ δυνατά και τους δυο. Μπορεί να μην έχετε τον ίδιο πατέρα, αλλά έχετε την ίδια μάνα, είστε αδέρφια, είναι ο αδελφός σου! Γι' αυτό θέλω να είστε ενωμένοι σαν μια γροθιά. Μου δίνεις τον λόγο σου πως ό,τι και να συμβεί, θα είσαι πλάι του, όπως θα έκανες για μένα και τον πατέρα σου;» Ο μικρός κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. «Αν μερικές φορές δείχνω μεγαλύτερο ενδιαφέρον για τον αδελφό σου, είναι επειδή έμεινε ορφανός στα δύο του χρόνια, που δεν πρόλαβε να ζήσει τον δικό του πατέρα. Και μετά βρέθηκε στον δρόμο μας ο δικός σου πατέρας που τον αγάπησε σαν παιδί του και δεν τον ξεχώρισε ποτέ από σένα. Δοξάζω τον Θεό κάθε μέρα γι' αυτό. Δε με νοιάζει αν είμαστε φτωχοί ή δεν έχουμε να φάμε ή μας λείπουν κάποια πράγματα, η αγάπη που έχουμε σαν οικογένεια με νοιάζει όμως πολύ. Το καταλαβαίνεις αυτό;»

«Ναι, μαμά... το κατάλαβα, θα φάω μόνο το βραδινό μου».

«Έτσι μπράβο, αγόρι μου», είπε και του χάιδεψε τα σγουρά μαλλάκια του, «κι εγώ θα φροντίσω από αύριο να μαγειρεύω πιο ελαφριά φαγητά, να μην μπαίνεις κι εσύ σε πειρασμό κι ας πεινάμε όλοι. Άντε τώρα να με βοηθήσεις να στρώσουμε το τραπέζι».

Στις 14 Ιουνίου 1987, ο θρίαμβος της κατάκτησης του Ευρωπαϊκού από την Εθνική Ελλάδα ξεσηκώνει τους Έλληνες να ασχοληθούν με το άθλημα. Ο Νικήτας Φωτιάδης, ένας νεαρός ταλαντούχος παίκτης μιας μικρής ομάδας μπάσκετ, τραβά την προσοχή ενός Ιταλού προπονητή ως εξαιρετικό ταλέντο. Από τη μια στιγμή στην άλλη η ζωή του αλλάζει, μαζί και της φτωχής οικογένειάς του. Η χαρά δε θα κρατήσει πολύ. Όσα του έδωσε η ζωή τόσο γενναιόδωρα τα ζήτησε όλα πίσω. Κι ακόμη περισσότερα.

Είκοσι ένα χρόνια αργότερα, παραμονές Χριστουγέννων του 2008, μια σειρά ιδιαίτερα άγριων δολοφονιών στην Αθήνα αναστατώνει τις αστυνομικές Αρχές. Οι πρώτες έρευνες δείχνουν πως τα θύματα δεν έχουν σχέση μεταξύ τους, είναι διαφορετικού φύλου, διαμένουν σε άλλες περιοχές, έχουν διαφορετικές προσωπικές ζωές, ανόμοιες κοινωνικές θέσεις και επαγγέλματα. Το πιο περίεργο όμως είναι πως τα σώματα όλων είναι τοποθετημένα σε θέση Εσταυρωμένου και δίπλα από το καθένα υπάρχει ένα διαφορετικό πλαστικό ομοίωμα νάνου, από το γνωστό παραμύθι «Η Χιονάτη και οι επτά νάνοι».

Ο Νικήτας παρακολουθεί τα γεγονότα σοκαρισμένος. Στο μακρινό παρελθόν, όλα τα θύματα είχαν μαζί του και μεταξύ τους σχέσεις που η Αστυνομία αγνοεί. Όμως δεν τολμά να μιλήσει, φοβάται. Εν τω μεταξύ, ο αστυνόμος Α΄ Σοφοκλής Καραμάνος, ο επικεφαλής των ερευνών, προσπαθεί να αποτρέψει την επόμενη δολοφονία. Οι νάνοι του παραμυθιού είναι επτά κι εκείνος κρατά στα χέρια του τους τέσσερις.

*Ποιος είναι ο επόμενος νάνος που θα βρουν;
Ποιος και γιατί κρύβεται από πίσω;
Γιατί αφήνει σε θέση Εσταυρωμένου τα θύματά του;
Είναι ένας ο δολοφόνος ή περισσότεροι;
Μήπως έχει θέση και η Χιονάτη σ' αυτό το παιχνίδι;*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3870-2

9 786180 138702

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΖΗΣ: 254/04

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η